

[Tholstrup.]

der med forsendelsen følger en oprindelseserklæring, udstedt af Grosserer-Societetet eller Provinshandelskammeret. For at få en sådan må tarmhandleren underskrive på, at tarmene er af dansk oprindelse. Det er Provinshandelskammeret og Grosserer-Societetet, der udsteder attesterne, og de kan selvfølgelig ikke modtage en falsk erklæring som den, toldvæsenet erklærer sig tilfreds med.

Tarmene eksporteres som regel i tønder, og når det drejer sig om tarme, der ikke har gennemgået statskontrollen, skal tønderne forsynes med brændmærke eller sorte bogstaver på hvid bund: „ikke dansk“. Når varerne så kommer den tyske modtager i hænde, passer dette „Ursprungszeugnis“ ikke med teksten på tønderne, hvilket jo nok kan give anledning til ubehageligheder.

Det, man fra tarmhandlerens side ønsker, er i det hele taget at blive fri for at mærke tønderne. Når det drejer sig om eksport af tarme til Tyskland, har statskontrollen ingen som helst værdi, da myndighederne ikke der kræver den og importørerne selvfølgelig som i de fleste andre forhold bygger deres forretning på tillid til det firma, de er vant til at handle med.

Men eksportørerne ønsker først og fremmest at blive fri for at skulle underskrive falske erklæringer, selvom de kun må betragtes som en formssag. Mon ikke den slags ordninger er medvirkende til den manglende respekt for tro og love-erklæringer, som i dette tilfælde ikke engang kan betragtes som erklæringer på lykke og fromme, men mildest talt mod bedre vidende.

Landbrugsministeren (H. Hauch): De stillede spørgsmål skal jeg besvare meget kort med, at såsnart jeg gennem spørgsmålet havde bragt i erfaring, at tarmeksportørerne kan komme ud for, at de skal mærke emballagen for tarme, om hvilke de selv ved, at de er danske, men blot ikke kan bevise det, med ordene „ikke dansk“, samtidig med at de skal afgive erklæring om, at tarmene er danske, har jeg foranlediget, at der i dag eller i morgen udstedes en bekendtgørelse, hvorefter emballagemærkningen „ikke dansk“ bliver erstattet med ordene „uden dansk veterinærkontrol“. Herefter skulle der ikke længere være modstrid mellem emballagemærkning og attester. Man har fået forholdene sat på plads, når det gøres på denne måde, således at man altså har tarme med dansk veterinærkontrol og tarme uden dansk veterinærkontrol.

Af hensyn til uindviede, for hvem den nu

ændrede ordning kan synes helt ufattelig, skal jeg fremsætte et par oplysende bemærkninger.

Det har været et almindelig anerkendt princip, at kød, slagteaffald og kødvarer, der eksporteres her fra Danmark som danske varer, skal være underkastet den bedst mulige veterinære kontrol, og at kød og kødvarer, der ikke er underkastet en sådan kontrol, ikke må eksporteres. Dette bør i og for sig også gælde tarme. Oprindeligt var da også al eksport til menneskeføde af de såkaldte § 2-tarme — d. v. s. såvel danske tarme fra private slagtehusene som de danske tarme fra de store eksportslagterier, der er udenfor statskontrollens område — helt forbudt, således at kun de danske tarme, som hele tiden lige til udførslen er underkastet veterinær statskontrol, måtte udføres som danske tarme. Udenlandske tarme kunne derimod udføres uden veterinærkontrol, når man blot sikrede, at de ikke kunne forveksles med de danske tarme, og dette sikrede man så ved påbud om, at de skulle mærkes: „ikke dansk“.

Eksportørerne ønskede imidlertid adgang til i videre omfang at eksportere § 2-tarme, og da landbrugsministeriet ikke ville lægge eksporten og dermed indtjeningen af fremmed valuta større hindringer i vejen end nødvendigt, tillod landbrugsministeriet i begyndelsen af 1940'erne, at § 2-tarmene måtte udføres efter de regler, der gælder for udførslen af udenlandske tarme, og her har man forklaringen på, at § 2-tarmene krævedes mærket „ikke dansk“. Jeg vil gerne understrege, at man med hensyn til § 2-tarmene ikke havde eller har nogen kontrol med, om de er danske eller ej, ligesom jeg finder anledning til at gøre opmærksom på, at tarmbranchens folk i fagmæssig henseende betragter udenlandske tarme som danske, blot de er omsorteret her i landet.

Jeg erkender, at den herskende tilstand, som altså kan forklares ud fra det, jeg her har fremført, selvfølgelig ikke kan fortsætte, og derfor foranlediger jeg i dag eller i morgen udstedt en bekendtgørelse af den karakter, som jeg har gjort det ærede medlem opmærksom på.

Tholstrup: Jeg siger naturligvis tak for, at sagen tages op, men jeg er bange for, at jeg må bede den højtærede landbrugsminister ulejlige sig lidt mere med sagen, for det kan ikke blive tilfredsstillende, at der på emballagen for fremtiden skal stå „uden dansk veterinærkontrol“. Sagen er